

Маслій Анжела
студентка

Зеліско Наталія
к.е.н., доцент

Львівський національний аграрний університет,
м. Дубляни

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ У СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО

Необхідність інтеграції України у світове господарство не викликає жодних заперечень. Це усвідомлюють усі учасники політичного та економічного процесів у країні.

Рис. 1. Передумови інтеграції та їх характеристика

Проте реалізація її є надзвичайно складною справою й потребує спеціальних наукових досліджень, розроблення тактики і стратегії входження у світові господарські структури. Треба врахувати, що за «місце під світовим сонцем» точиться гостра боротьба між пострадянськими та постсоціалістичними країнами.

Інтеграція у світове господарство не повинна і не може відбуватися стихійно. Вона потребує свідомих рішень і контрольованості з боку держави. Для цього не досить прийняти модель «відкритої» економіки, здійснити лібералізацію зовнішньоекономічних зв'язків. Такий підхід означатиме пасивність держави щодо формування господарських контактів із зарубіжжям. її наслідком буде витіснення країни на узбіччя світового господарства, перетворення її на сировинний придаток промислово розвинутого центру.

При вступі до ЄС Україна отримає ряд значних переваг, але, щоб уникнути існуючих загроз, треба поступово впроваджувати стратегічні напрями розвитку ЄС в українську економіку та розробити програму дій щодо безболісної інтеграції України. Першочерговим завданням для України у сфері європейської інтеграції є суттєве поглиблення економічного спрямування стосунків між Україною та ЄС.

За умов кризового стану і наявності довгострокових негативних тенденцій у розвитку національної економіки України, а також з урахування її виробничо-ресурсного потенціалу та ряду порівняльних переваг очевидно є етапність у проведенні нової економічної політики в цілому і в реалізації пріоритетів структурної переорієнтації зокрема (табл. 1).

Таблиця 1

Етапи, завдання та напрями реалізації інтеграційної стратегії

Етапи та головні завдання	Напрями
<p>Перший етап:</p> <ul style="list-style-type: none"> • досягнення фінансової макростабілізації; • зупинення процесу падіння виробництва • створення комплекс умов для виходу з кризового стану. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Розроблення й оприлюднення концепції реформування й розвитку економіки; 2. Реформування податкової системи держави і зменшення податкового тиску; 3. Зміна структурної політики в Україні: <ol style="list-style-type: none"> а) цілеспрямована діяльність, яка має своєю метою технологічну реконструкцію виробництва в державі, прискорений розвиток тих галузей, які є ключовими для динамізації НТП. б) створення широкої мережі малих і середніх підприємств, які займалися б різноманітними видами діяльності з виробництва товарів та послуг, створюючи значну кількість робочих місць. 4. Створення конкурентоспроможних недержавних підприємницьких структур. 5. Вирішення проблеми прав власності і вдосконалення процесу приватизації. 6. Стимулювання інвестиційних процесів за рахунок внутрішніх і зовнішніх джерел.

<p>Другий етап:</p> <ul style="list-style-type: none"> активізація економічного розвитку, орієнтована на формування кількісних та якісних позитивних тенденцій за рахунок динамічної науково-технічної та інвестиційної діяльності. 	<ol style="list-style-type: none"> Доступність ресурсів. Якість продукції. Розширене суспільне відтворення. Грошова кредитна політика, направлена на стимулювання сукупного попиту та інвестиції.
<p>Третій етап:</p> <ul style="list-style-type: none"> створення стабільних умов для становлення і саморозвитку ефективної національної економіки, внутрішньо збалансованої та глибоко інтегрованої в структуру світового господарства. 	<ol style="list-style-type: none"> Досягнення фінансової стабільності. Збалансованість галузевої структури промисловості. Забезпечення ефективного розвитку національного виробництва. Отримання екологічних і соціальних стандартів.

Україна виступає на міжнародній арені з позицій великої європейської держави, яка має чималий потенціал саморозвитку. Держава домагається взаємовигідного, рівноправного партнерства в двосторонніх відносинах, активно виступаючи проти всяких спроб дискримінації і тиску.

Важливими напрямками зовнішньоекономічної політики України є:

- захист національних економічних інтересів;
- захист інтересів національного товаровиробника на зовнішніх ринках;
- вдосконалення структури зовнішньої торгівлі;
- національне державне регулювання, стимулювання експорту і контроль імпорту;
- протидія товарній експансії і агресії;
- протидія демпінгу з боку зарубіжних товаровиробників;
- раціональне використання транзитних можливостей країни;
- стимулювання розвитку виробництва, імпорт замісних товарів і технологій;
- посилення державного контролю і регулювання зовнішньоекономічних відносин регіонів і суб'єктів господарювання.

Список використаних джерел

- Власюк О.С. Експортна стратегія України як чинник конкурентної боротьби на світовому ринку [Текст] / О.С. Власюк // Зовнішня торгівля: право та економіка, 2008. — №4. — С. 20—27.
- Данилишин Б. Україна в міжнародних рейтингах сталого розвитку [Текст] / Б. Даналишин, О. Веклич // Економіка України. – 2008. – №7. – С. 13 – 23.
- Дяченко О.О. Особливості входу України до системи світового господарства [Текст] / О.О. Дяченко, О.П. Пристайко // Формування ринкових відносин в Україні: Збірник наукових праць . – 2008. – Вип. 5. – С. 10 – 14.
- Осадча Н.В. Характеристика процесу інтеграції України до

Європейського Союзу [Текст] / Н.В. Осадча // Електронний вісник Донбасу. – 2011. – № 3. – С. 24 – 25.

5. Філіпенко А. С. Міжнародні економічні відносини / А.С. Філіпенко // Підручник. К.: Либідь, 2008. – 408 с.

Ніколайчук Ольга
старший викладач
Криворізький національний університет
м. Кривий Ріг

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ДО ПОБУДОВИ СИСТЕМИ ПРИНЦИПІВ УПРАВЛІННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

У постіндустріальному суспільстві досягнення конкурентних переваг підприємствами як на вітчизняному, так і на зарубіжному ринках можливе лише за умови ефективного використання інтелектуальних ресурсів, впровадження сучасних наукомістких технологій, розробки якісно нової продукції, створення інновацій. Інтелектуальний капітал підприємства стає найважливішим чинником довгострокових переваг у новій економіці. Ось чому питання ефективного управління даним активом підприємства набувають особливого значення.

При формуванні організаційно-економічного механізму управління інтелектуальним капіталом підприємства в першу чергу виникає потреба у визначенні принципів, на підставі яких здійснюється це управління.

Аналіз наукової літератури з цього питання дозволив виявити суперечливість поглядів на формування системи принципів щодо управління інтелектуальним капіталом підприємства. Так, окремі дослідники зорієнтовують увагу лише на загальнонаукових принципах менеджменту [1, с.91-92], інші – більше враховують вартісні аспекти при управлінні інтелектуальним капіталом [2, с. 14]. Системи принципів, що запропоновані окремими науковцями, в більшій мірі орієнтуються на управління творчою працею на підприємстві [3, с. 14] або лише враховують особливості інтелектуального капіталу як об'єкту управління [4, с. 8-9]. Загальними недоліками вищезазначених теоретичних підходів є не врахування особливостей інтелектуального капіталу, залишення поза увагою багато складових процесу менеджменту інтелектуального капіталу, виключення принципів управління за окремими структурними елементами, що є не припустимим.

На нашу думку, побудову принципів функціонування організаційно-економічного механізму управління інтелектуальним капіталом підприємства необхідно проводити на основі системно-логічного підходу.